

Akkor lesz újra NB I-es csapat Debrecenben, ha a városvezetés is akarja

Cívishír 2018.05.15. 10:05

Fotók: civishir.hu/magánarchivum

Interjú Benyáts Balázssal, a város kézilabdacsapattal legendás alakjával.

A napokban tölti be a 70. életévét, és ma már inkább az otthoni teendők, a kert és az unokák töltik ki a mindennapjait. A hazai kézilabdázásról karakteres véleménye van, nem rejt véka alá, hogy ami most zajlik a sportágban, egyáltalán nem tetszik neki. Játékosa, később edzője volt a város népszerű csapatának, a Debreceni Dózsának, alapító tagja a szép reményekkel indult DKSE-nek, de edzőként leginkább a fiatalokkal szeretett foglalkozni. Benyáts Balázs évtizedeken át meghatározó tagja volt a debreceni sportéletnek. Cívishír-interjú.

Cívishír: Régen hallottunk felőle. Mit csinál mostanában?

Benyáts Balázs: Tíz éve nyugdíjas vagyok. Ahogy betöltöttem a hatvanat, rögtön el is mentem nyugdíjba. Utána még egy darabig, amíg a DKSE létezett, edzősködtem a klubnál, illetve a

sportiskolánál is. Az utolsó meccsről hazatérve aztán, ahogy leszálltam a buszról, kis túlzással azonnal a műtőbe mentem, megoperáltak gerincservvel. Azóta semmi sport. Internet, olvasás és az unokák tölti ki a napjaim nagy részét.

Cívishír: Nem is hiányzik a sport, a kézilabda?

Benyáts Balázs: Sokáig még meccsre sem jártam. Tavaly ősszel aztán Bíró Imre megkért, hogy segítsék neki egy technikai elem oktatásában az egyetemen, így kerültem megint kapcsolatba a sportággal. Utána két-három DEAC-meccset megnéztem.

Cívishír: Ha már a DEAC-ot említette. Mennyi lehet ebben a csapatban, amelyik most újoncként az NB I/B középmezőnyében van?

Benyáts Balázs: Szerintem nagyjából annyi, amennyit most láthatunk, több nem igen. A DEAC azt a filozófiát próbálja most megvalósítani, amit annak idején a DKSE. Debreceni és a város vonzókörzetében élő fiatalokra épít. Ezzel egy bizonyos szintig el lehet jutni, de tovább nem, hozzáteszem, nincs is értelme annak, hogy egy csomó külföldivel esetleg NB I-be jusson az együttes. Meg persze pénz se lenne az első osztályra. Itt van a Balmazújváros példája, amelyről annak idején kiderült, hogy a Veszprém után a legtöbb idegenlégióst foglalkoztatatta az NB I-ben. Mi lett a vége? Elköltöttek rengeteg pénzt, mégis kiestek.

Cívishír: Nem egyedi eset ez...

Benyáts Balázs: Az egész magyar kézilabdaspport ebben a 22-es csapdjában kínlódik. Hogy lesz itt ütőképes válogatott, ha alig játszik magyar a csapatokban? Női és férfivonalon ugyanaz a helyzet. Sajnos a DVSC női csapata is ugyanerre az útra lépett. A menedzsereknek, külföldi edzőknek nyilván jó üzlet ez, de fel nem fogom, hogy mi ebben a jó Magyarországnak. Vajon mi a fontosabb annak az edzőnek, aki egyszerre egy BL-győzelemre hajtó magyar klub és a válogatott edzője is? Melyik nála a prioritás?

Cívishír: Biztos van erre is jó válasz...

Benyáts Balázs: Nem tudom, de abban biztos vagyok, hogy valahogy szabályozni kellene a külföldiek számát, mert a jelenlegi helyzet nem vezet sehova. El kellene dönten, hogy mi a fontosabb az országnak. Magyar szurkolóként azt mondom, gátat kell szabni ennek a folyamatnak, mert a válogatott csapatok csak a kárát látják. Az ember leül a tévé elé, és egy Veszprém-Szeged meccsen, ha leveszi a hangot a készülékről, nem tudja eldönteni, melyik két csapat játszik, mert magyar játékos nevét csak elvétve olvashatja a képernyőn.

Cívishír: Nem új keletű jelenség ez sem. Pont ön mondta a 2000-es évek elején, hogy a férfiválogatott két átlövője a két kubai, Carlos Pérez és Ivo Diaz.

Benyáts Balázs: Igazából Kovács Péter volt az utolsó klasszis magyar balátlövő. Olyan, aki nemzetközi szinten is megütötte a mércét. Valamit ezek szerint nem csinálunk jól. Nagy ígéretek mindig vannak, aztán az igazi komoly áttörés valahogy nem jön egyik tehetségnél sem.

Cívishír: A magyar edzők képzettsége amúgy megfelelő?

Benyáts Balázs: Láttam jó néhány edzést a dánoknál, nem csinálnak semmit másképp vagy jobban. Viszont sokkal szervezettebb az egész, az utánpótlás-nevelés és a versenyeztetés is. Üresjárat

nincs, 8-10 ember állandóan ott van a csapat körül, az edzésen gyúrópad is van, ha szükség van rá, akupunktúras kezelést is csinálnak ott helyben, de közben a játékosok a lelátón öltöznek át. A dánoknál például szabályozzák, hogy legfeljebb két meccset játszhat egy fiatal egy héten, az elképzelhetetlen, ami nálunk, hogy valaki az NB II ifitől az NB I felnőttig végigjátssza a hétvégét, jártányi ereje sincs már, aztán meg csodálkozunk, hogy mindegyik „szétszakad”. Még 18 éves sincs, de már túl van az első térdműtéten...

1969-ben NB I-be jutott Debreceni Dózsa (Benyáts Balázs az álló sorban balról a hatodik)

Cívishír: Debrecennek nem kellene NB I-es férficsapat? Jól van ez így?

Benyáts Balázs: A városvezetés a hagyományos debreceni sportok közül többet ejtett, így a férfi kézilabdát is, ezért nem látok esélyt arra, hogy belátható időn belül lesz NB I-es csapat. Emlékszem, 2002-ben úgy fogtunk neki a sportág újjászervezésének, hogy a Debrecenben és vonzáskörzetében élő játékosokból kellene stabil NB I-es csapatot kialakítani. Ebből aztán nem lett semmi, a végén még az utolsó debreceni, Rédei Pisti is eligazolt, miközben harmad-, negyedosztályú külföldieket hoztak a csapathoz. Az egyetlen esély az lenne, hogy ha valamelyik ide települő multi támogatná a sportágot, ahhoz viszont az kell, hogy a cég vezetői szeressék a kézilabdát, illetve még ez is kevés. Kellene hozzá, hogy a városvezetésben is legyen olyan ember, aki szívügyének tartja ezt.

Cívishír: Rengeteg emléke van az elmúlt évtizedekből. Melyek a legkedvesebbek?

Benyáts Balázs: Játékosként nagy siker volt, amikor 1969-ben visszajutottunk az NB I-be, akkor kapta meg az új stadiont a Mikes Kelemen utcán a Debreceni Dózsa. Innentől kezdve a csapat egészen a megszűnéséig a legmagasabb osztályban szerepelt. Egy bronzot és egy ezüstöt szereztem a Dózsával, az 1975-ös bajnoki címből kimaradtam, mert akkor éppen végzős voltam a

Testnevelési Főiskolán. Pályaedzőként az 1978-ban Magyar Népköztársaság Kupát megnyert együttesnek is tagja voltam. Sajnos nem csak a feljutás, de a teljes összeomlás is elevenen él bennem, hiszen az utolsó edzője voltam a méltatlan körülmények között megszűnt klubnak. Örök emlék a válogatottság is, összesen huszonegyszer szerepelhettem a nemzeti együttesben. Utánpótláskorú csapataimmal két magyar serdülő bajnoki cím megszerzésének voltam részese, azok is felejthetetlen élmények, miként a diákolimpiai ezüst és bronz is, de említhetem a rangos Országos Ifjúsági Kupán elért harmadik helyet is. A Debreceni Nyomdász megszűnése után az ificsapattal három évig vitézkedtünk az NB I/B-ben és az NB II-ben. Büszke vagyok az egyetemista lányokból szervezett Medikus SE NB II-es szereplésére is. Nagyszerű közösség volt. Sok helyre eljutottam a sportnak köszönhetően, bejártuk Európát. A sportágért végzett munkámat egyébként a Magyar Kézilabda Szövetség ezüstjelvénnel ismerte el 2009-ben. Itthon, Debrecenben viszont annyit sem kérdeztek tőlem, hogy hogy vagyok...

Cívishír: Fájó pont ez még ma is?

Benyáts Balázs: Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem bántott ez a hozzáállás, de ma már nem érdekel, inkább csak mosolygok rajta.

válogatott tagjaként (jobbról a hatodik)

Cívishír: A lánya, Bea vitte tovább a családi hagyományt. Válogatott kézilabdázó volt, játszott a Lokiban, majd a Ferencvárosban, aztán külföldre, Dániába igazolt.

Benyáts Balázs: Huszonegyszer volt válogatott, ugyanannyiszor, ahányszor én. A sérülések sokszor hátráltatták a karrierjét, nyolcszor műtötték összesen. Dániában vagy tíz évet még lehúzott, volt olyan

év, amikor harmadik lett a dán góllövőlistán. Közben egyszer hazaiigazolt, mert az gondolta, hogy itthonról könnyebb lesz bekerülnie a pekingi olimpiára készülő válogatottba. Hajdú János szövetségi kapitány számolt is vele, de pechjére megint megsérült, így lemaradt a játékokról. Később Dániában ment férjhez, ott is élnek. Csak az a baj, hogy így a kétéves unokámat, aki már igazi kis vasgyúró, ritkán látom. Bea kozmetikusnak tanult kint, abban a szakmában is helyezkedett el.

Cívishír: Van egy fia is, róla kevesebbet lehetett hallani...

Benyáts Balázs: Sok sportágot kipróbált, de versenyezni soha nem akart. Agár-közgazdász, pénzügyi vonalon dolgozik, van egy fia, ő már nyolcéves.

Cívishír: Nehéz elképzelni, hogy akinek a kézilabda töltötte ki az egész életét, könnyedén megvan nélküle is...

Benyáts Balázs: Amikor a gerincműtét után két évig a zoknit is alig tudtam felhúzni, nem nagyon hiányzott a kézilabda... Az az igazság, hogy ma is megvagyok már nélküle, idővel elment a kedvem az egésztől. Legszívesebben még az Eb-t meg a Vb-t nézem a tévében. Ott legalább tudom, hogy ki kivel játszik. Feleséggel, aki már szintén nyugdíjas, sokat unokázunk, Pallagon, ahol lakunk, nagy a kert, van mit csinálni ott is.

Takács Tibor